

— kumoamaan osittain Euroopan laajuisesta automatisoidusta reaaliaikaisesta bruttomaksujärjestelmästä (TARGET2) 5.12.2012 annetut Euroopan keskuspankin suuntaviivat (suuntaviivat EKP/2012/27) (EUVL 2013 L 30, s. 1) ja

— velvoittamaan vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa seitsemään kanneperusteeseen.

1) Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan EKP:lla ei ollut toimivaltaa julkaista riidanalaisia toimia joko lainkaan tai toissijaisesti vahvistamatta asetuksen kaltaista säädöstä, jonka joko neuvosto tai vaihtoehtoisesti EKP itse antaa.

2) Toinen kanneperuste, jonka mukaan riidanalaisissa toimita asetetaan joko de jure tai de facto kotipaikkaa koskeva edellytys määräyskeskusvastapuolille (Central Clearing Counterparty; jäljempänä CCP), jotka haluavat suorittaa määritys- tai toimitustoimia eurovaluutassa ja joiden päivittäiskauppa ylittää tietyn määrän. Niillä lisäksi tai toissijaisesti rajoitetaan tai estetään niiden palvelujen tai sen pääoman luonnetta ja/tai laajuutta, joita euroalueeseen kuulumattomissa jäsenvaltioissa sijaitseville CCP:ille voidaan tarjota. Riidanalaisilla toimilla rikotaan SEUT 48, 56 ja/tai 63 artiklaa, koska

— CCP:iden, jotka ovat sijoittautuneet euroalueeseen kuulumattomiin jäsenvaltioihin eli esimerkiksi Yhdistyneeseen kuningaskuntaan, on siirrettävä hallinto- ja valvontakeskuksensa eurojärjestelmään kuuluviin jäsenvaltioihin. Niiden on myös rekisteröidyttävä uudelleen oikeushenkilöinä, jotka tunnustetaan toisen jäsenvaltion kansallisessa oikeudessa;

— jos tällaiset CCP:t eivät siirry edellytetyllä tavalla, ne eivät pääse eurojärjestelmän jäsenvaltioiden rahoitusmarkkinoille joko samoin ehdoin kuin kyseisille alueille sijoittautuneet CCP:t tai lainkaan;

— tällaisilla CCP:illä, joilla ei ole kotipaikkaa kyseisillä alueilla, ei ole oikeutta EKP:n tai eurojärjestelmän kansallisten keskuspankkien tarjoamiin palveluihin joko samoin ehdoin tai lainkaan; ja

— tämän vuoksi tällaisten CCP:iden kykyä tarjota määritys- ja toimituspalveluja eurovaluutassa unionissa oleville asiakkaille rajoitetaan tai se jopa estetään kokonaan.

3) Kolmas kanneperuste, jonka mukaan riidanalaisilla toimilla rikotaan SEUT 101 ja/tai 102 artiklaa, tarkasteltuna yhdessä SEUT 106 artiklan ja SEU 13 artiklan kanssa, koska

— niissä tosiasiasa edellytetään, että kaikki määritystoimet, jotka toteutetaan eurovaluutassa ja jotka ylittävät tietyn tason, ovat euroalueen jäsenvaltioon sijoittautuneiden CCP:iden vastuulla ja

— niissä tosiasiasa ohjataan EKP:tä ja/tai euroaluetta ja/tai kansallisia keskuspankkeja olemaan tarjoamasta euro-määräisiä valuuttarahastoja CCP:ille, jotka ovat sijoittautuneet euroalueeseen kuulumattomiin jäsenvaltioihin, jos päätöksessä asetetut kynnysarvot ylittyvät.

4) Neljäs kanneperuste, jonka mukaan vaatimus siitä, että CCP:t, jotka ovat sijoittautuneet euroalueeseen kuulumattomiin jäsenvaltioihin, muuttavat oikeushenkilöllisyyttään ja kotipaikkaansa, merkitsee välitöntä tai välillistä kansalaisuuteen perustuvaa syrjintää. Sillä loukataan niin ikään unionin yleistä yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, koska eri jäsenvaltioihin sijoittautuneita CCP:itä kohdellaan eri tavoin ilman minkäänlaisia objektiivisia perusteluita.

5) Viides kanneperuste, jonka mukaan riidanalaisilla toimilla rikotaan OTC-johdannaisista, keskusvastapuolista ja kauppaketorekistereistä 4.7.2012 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 648/2012 (EUVL 2012 L 201, s. 1) merkityksellisiä säännöksiä.

6) Kuudes kanneperuste, jonka mukaan riidanalaisilla toimilla rikotaan palvelukaupan yleissopimuksen (GATS-sopimus) II, XI, XVI ja/tai XVII artiklaa.

7) Seitsemäs kanneperuste, jossa Yhdistynyt kuningaskunta väittää omaksumatta todistustaakkaa siitä, ettei tällaisiin rajoituksiin liittyvää yleisen edun mukaista oikeuttamisperustetta ole (EKP:n on osoitettava, että poikkeus on sovellettavissa, jos se haluaa vedota tähän), että mikään EKP:n esittämä yleistä etua koskeva oikeuttamisperuste ei täytä suhteellisuusvaatimusta, koska vähemmän rajoittavia toimenpiteitä unioniin mutta euroalueen ulkopuolelle sijoittautuneiden rahoituslaitosten valvomiseksi on olemassa.

Valitus, jonka Ioannis Ntoulas on tehnyt 17.2.2013 virkamiestuomioistuimen asiassa F-94/13, Ntoulas v. ECDC, 11.12.2012 antamasta tuomiosta

(Asia T-94/13 P)

(2013/C 114/62)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Valittaja: Ioannis Ntoulas (Agios Stefanos, Kreikka) (edustaja: asianajaja V. Kolias)

Muu osapuoli: Tautien ehkäisyn ja valvonnan eurooppalainen keskus (Tukholma, Ruotsi)

Vaatimukset

Valittaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

- kumoamaan virkamiestuomioistuimen asiassa F-107/11, Ntouvas vastaan ECDC, 11.12.2012 antaman tuomion, jolla hylättiin kanne valittajasta vuoden 2010 osalta laaditun arviointikertomuksen kumoamiseksi ja jolla valittaja velvoitettiin korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut
- kumoamaan ensimmäisessä oikeusasteessa riitautetun päätöksen ja
- velvoittamaan vastapuolen korvaamaan kaikki asian käsittelystä ensimmäisessä oikeusasteessa ja valitusmenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valituksensa tueksi valittaja vetoaa neljääntoista valitusperusteseen.

- 1) Ensimmäinen valitusperuste, joka perustuu todistustaakkaa ja todistelua koskevan oikeussäännön rikkomiseen siltä osin kuin virkamiestuomioistuin hyväksyi vastaajan pyynnön vastineen jättämiselle ensimmäiseen oikeusasteeseen varatun määräajan pidentämisestä, vaikka vastaaja ei ollut esittänyt näyttöä niistä olosuhteista, joiden se väitti oikeuttavan tällaisen määräajan pidentämisen.
- 2) Toinen valitusperuste, joka perustuu tosiseikkoja koskevaan toteamukseen liittyvään olennaiseen virheeseen siltä osin kuin virkamiestuomioistuin totesi, että vastaaja sai ensimmäiseen oikeusasteeseen jätetyn kannekirjelmän tiedoksi 7.11.2011 eikä 4.11.2011.
- 3) Kolmas valitusperuste, joka perustuu tosiseikkojen virheelliseen arviointiin siltä osin kuin virkamiestuomioistuin tulkitsi ja arvioi virheellisesti asiakirja-aineistoon sisältyviä asiakirjoja, joilla osoitetaan vääräksi vastaajan esittämät väitteet sen pyyntönsä tueksi, joka koski vastineen jättämiselle ensimmäiseen oikeusasteeseen varatun määräajan pidentämistä.
- 4) Neljäs valitusperuste, joka perustuu tosiseikkojen virheelliseen oikeudelliseen luonnehtimiseen siltä osin kuin virkamiestuomioistuin piti virheellisesti ”poikkeuksellisina” niitä olosuhteita, joihin vastaaja vetosi pyytäessään vastineensa jättämiselle ensimmäiseen oikeusasteeseen varatun määräajan pidentämistä.
- 5) Viides valitusperuste, joka perustuu tosiseikkojen virheelliseen toteamiseen tai toissijaisesti niiden virheelliseen oikeudelliseen luonnehtimiseen siltä osin kuin virkamiestuomioistuin katsoi virheellisesti, ettei kantaja ollut vaatinut yksipuolista tuomiota ja toissijaisesti, etteivät kantajan väitteet merkinneet vaatimusta yksipuoliseksi tuomioksi.
- 6) Kuudes valitusperuste, joka perustuu asiakirjavihkoon sisältyvien asiakirjojen virheelliseen arviointiin siltä osin kuin virkamiestuomioistuin katsoi, että kaksi toimea vastaajan palveluksessa erosivat toisistaan huomattavasti.
- 7) Seitsemäs valitusperuste, joka perustuu todistustaakan vahvistamisessa tehtyyn virheeseen siltä osin kuin virkamiestuomioistuin hylkäsi näytön puuttuessa kantajan kanneperusteen, jonka mukaan ainakin yksi arviointija käsittelevän vastaajan sekakomitean jäsenistä oli eturistiriitilanteessa, vaikka mainittu näyttö sisältyi ensimmäiseen oikeusasteeseen jätetyssä kanteessa yksilöityihin asiakirjoihin, jotka olivat helposti vastaajan saatavilla. Virkamiestuomioistuin jätti toissijaisesti noudattamatta velvollisuuttaan määrätä työsuhteriidan ratkaisevana hallintotuomioistuimena tarvittavista prosessinjohdotoimista mainittujen asiakirjojen hankkimiseksi. Virkamiestuomioistuin ymmärsi lisäksi väärin kantajan väitteen oikeudellisen perustan ja tulkitsi virheellisesti arvioinneista annetun täytäntöönpanosäännön nro 20 (jäljempänä täytäntöönpanosääntö), jonka ECDC:n pääjohtaja antoi 17.4.2009, 9 artiklan 6 kohtaa.
- 8) Kahdeksas valitusperuste, joka perustuu sen kanneperusteen virheelliseen tulkintaan ja tutkimatta jättämiseen, jonka mukaan arviointija käsittelevälle ECDC:n sekakomitealle ei ole vahvistettu menettelysääntöjä.
- 9) Yhdeksäs valitusperuste, joka perustuu näytön huomioon ottamiseen vääristyneellä tavalla ja toissijaisesti tosiseikkojen virheelliseen oikeudelliseen luonnehtimiseen siltä osin kuin virkamiestuomioistuin piti perustelemattomana sitä kantajan kanneperustetta, jonka mukaan ECDC:n sekakomitea oli jättänyt tarkastamatta seikat, jotka se oli velvollinen tarkastamaan täytäntöönpanosäännön 9 artiklan 4 kohdan nojalla.
- 10) Kymmenes valitusperuste, joka perustuu tosiseikkojen virheelliseen arviointiin ja toissijaisesti niiden virheelliseen luonnehtimiseen siltä osin kuin virkamiestuomioistuin piti arviointija käsittelevän ECDC:n sekakomitean omaksuman näkemyksen perusteluja riittävinä.
- 11) Yhdestoista valitusperuste, joka perustuu kanneperusteen virheelliseen tulkintaan ja tosiseikkojen oikeudellisessa luonnehtimisessa tapahtuneeseen virheeseen siltä osin kuin virkamiestuomioistuin tulkitsi kantajan kanneperustetta, joka koski arviointija käsittelevän vastaajan sekakomitean näkemyksen perustelujen puutteellisuutta, väärin siten, että se koski olennaista arviointivirhettä, ja katsoi, että mainitut perustelut olivat riittävät.

12) Kahdestoista valitusperuste, joka perustuu tosiseikkojen virheelliseen arviointiin siltä osin kuin virkamiestuomioistuimien katsoi, ettei riidanalaisessa arvointikertomuksessa ollut tehty ilmeistä arvointivirhettä kantajan tehokkuudesta työmäärässä mitattuna.

13) Kolmastoista valitusperuste, joka perustuu tosiseikkojen virheelliseen oikeudelliseen luonnehtimiseen siltä osin kuin virkamiestuomioistuin katsoi riidanalaisessa arvointikertomuksessa esitetyn arvostelun oikeasuhteiseksi, vaikka vastaaja ei arvointiajanjakson kuluessa ollut tuonut kantajan tietoon oletettuja ongelmia hänen käyttäytymisessään.

14) Neljästoista valitusperuste, joka perustuu tosiseikkojen virheelliseen arviointiin siltä osin kuin virkamiestuomioistuin piti valittajan työmäärää vähäisempänä kuin mikä se todellisuudessa oli.

Kanne 20.2.2013 — Toshiba v. komissio

(Asia T-104/13)

(2013/C 114/63)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Kantaja: Toshiba Corp. (Tokio, Japani) (edustajat: solicitor J. MacLennan sekä asianajajat J. Jourdan, A. Schulz ja P. Berghe)

Vastaaja: Euroopan komissio

Vaatimukset

Kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

— kumoamaan asiassa COMP/39.437 — *Televisioiden ja tietokoneiden näytöissä käytettävät kuvaputket* 5.12.2012 annetun komission päätöksen 1 artiklan 2 kohdan d alakohdan

— kumoamaan asiassa COMP/39.437 — *Televisioiden ja tietokoneiden näytöissä käytettävät kuvaputket* 5.12.2012 annetun komission päätöksen 1 artiklan 2 kohdan e alakohdan

— kumoamaan riidanalaisen päätöksen 2 artiklan 2 kohdan g alakohdan tai toissijaisesti alentamaan sakkoa unionin yleisen tuomioistuimen asianmukaiseksi katsomassa määrin

— kumoamaan riidanalaisen päätöksen 2 artiklan 2 kohdan h alakohdan tai toissijaisesti kumoamaan 2 artiklan 2 kohdan h alakohdan siltä osin kuin siinä katsotaan Toshiba Corporationin olevan yhteisvastuussa tai ainakin alentamaan sakkoa unionin yleisen tuomioistuimen asianmukaiseksi katsomassa määrin

— antamaan muut tämän asian olosuhteissa tarpeelliset määräykset

— määräämään kantajan oikeudenkäyntikulut korvattaviksi.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa kuuteen kanneperusteeseen.

1) Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu siihen, että riidanalaisessa päätöksessä tehtiin virhe, kun siinä katsottiin Toshiba Corporationin syyllistyneen SEUT 101 artiklan rikkomiseen ajanjaksolla 16.5.2000–11.4.2002.

2) Toinen kanneperuste, joka perustuu siihen, että riidanalaisessa päätöksessä tehtiin virhe, kun siinä katsottiin Toshiba Corporationin syyllistyneen SEUT 101 artiklan rikkomiseen ajanjaksolla 12.4.2000–31.3.2003.

3) Kolmas kanneperuste, joka perustuu siihen, että riidanalaisessa päätöksessä tehtiin virhe, kun siinä katsottiin Toshiba Corporationin syyllistyneen SEUT 101 artiklan rikkomiseen ajanjaksolla 1.4.2003–12.6.2006.

4) Neljäs kanneperuste, joka perustuu siihen, että riidanalaisessa päätöksessä tehtiin virhe, kun siinä katsottiin Toshiba Corporationin olevan yhteisvastuussa Matsushita Toshiba Picture Display Co. Ltd:n (jäljempänä MTPD) osallistumisesta kilpailusääntöjen rikkomiseen ajanjaksolla 1.4.2003–12.6.2006.

5) Viides ja neljänteen kanneperusteeseen nähden toissijainen kanneperuste, joka perustuu siihen, että riidanalaisessa päätöksessä tehtiin virhe, kun siinä katsottiin MTPD:n osallistuneen kilpailusääntöjen rikkomiseen ajanjaksolla 1.4.2003–12.6.2006.

6) Kuudes kanneperuste, joka perustuu siihen, että riidanalaisessa päätöksessä tehtiin virhe, kun sen 2 artiklan 2 kohdan g ja h alakohdassa määrättiin sakkoja, tai toissijaisesti siihen, että riidanalaisessa päätöksessä tehtiin virhe näiden sakkojen laskemisessa.